

Document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2024:040.#####

Dosar nr. #####/290/2022

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

SECȚIA PENALĂ

DECIZIA PENALĂ NR. ####/A

Ședința publică din data de 22 februarie 2024

Curtea constituită din:

Președinte: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

Ministerul ##### – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara a fost reprezentat de procuror ###
#####

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Reșița, împotriva sentinței penale nr. #####/29.11.2023 pronunțată de Judecătoria Reșița, în dosarul nr. #####/290/2022.

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 07.02.2024, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, în baza art. 391 alin 1 și 2 din Codul de procedură penală, modificat prin Legea nr. 130/2021, a stabilit termen pentru deliberarea, redactarea și pronunțarea hotărârii, la data de 22 ##### 2024, prin punerea acesteia la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței.

CURTEA,

Deliberând asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. #####/29.11.2023 pronunțată de Judecătoria Reșița, în dosarul nr. #####/290/2022, în baza art. art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I CPP, a fost achitat inculpatul #####, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de „ultraaj judiciar”, prev. de art. 279 alin. 2 CP rap. la art. 206 alin. 1 CP. În temeiul art. 398 rap. la art. 275 alin. (3) CPP, cheltuielile judiciare avansare de stat au rămas în sarcina acestuia.

În baza art. 272 alin. 1 CPP, onorariul avocatului din oficiu #####, în sumă de 942 lei, conform delegației nr. 2361/14.04.2023, a rămas în sarcina statului și s-a dispus virarea din fondurile Ministerului de Justiție, în contul Baroului #####.

La pronunțarea acestei hotărâri prima instanță a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Reșița din data 01.09.2022, întocmit în dosarul de urmărire penală nr. #####/P/2022 și înregistrat pe rolul Judecătoriei Reșița, la data de 09.09.2022, sub numărul #####/290/2022, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului #####, pentru săvârșirea infracțiunii de „ultraaj judiciar”, faptă prevăzută de art. 279 alin. 2 CP cu referire la art. 206 alin. 1 CP, faptă constând în aceea că, pe fondul unor nemulțumiri personale privind dosarul penal nr. 85-D/P/2019 înregistrat la Parchetul de pe lângă ICCJ, DIICOT, Biroul Teritorial #####-#####, în care a fost cercetat ca inculpat, a realizat pe calea apelurilor la SNUAU 112 din data de 03.03.2022, orele 22:18, respectiv orele 22:30, acte de intimidare adresate în mod direct procurorului de caz, #####, prin amenințarea că în viitorul apropiat va fi săvârșită împotriva sa ori a altei persoane o infracțiune sau o faptă determinată sau determinabilă, de natură să îi producă acestuia din urmă o stare de temere, în sensul afirmării că băiatul acestuia se află într-o stare de pericol, respectiv că mâine îi dispare copilul.

În susținerea stării de fapt au fost invocate următoarele probe: declarații de suspect și inculpat (f.26-28, f.30), declarațiile martorilor ##### (f.22-23), ##### (f.49-50) și ##### (f.34-35), procese-verbale de investigații (f.9-11, f.33), proces-verbal de identificare (f.12-13), Adresa nr. 130988/31.03.2022, împreună cu anexa la aceasta a STS (f.15-17), proces-verbal de redare (f.18-20), proces-verbal de contactare telefonică (f.21), înscrisuri (f.36-48, f.51-66).

Instanța de fond a reținut că, la termenul de judecată din data de 26.04.2023, inculpatul ##### a precizat că este de acord să beneficieze de dispozițiile art. 374 alin. 4 CPP, sens în care a arătat că recunoaște săvârșirea faptei reținute în actul de sesizare al instanței, a solicitat că judecata să se facă în baza probelor

administrare în faza de urmărire penală și nu a solicitat administrarea de probe noi.

La dosarul cauzei au fost anexate dosarul de urmărire penală nr. ####/P/2022 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Reșița, fișa de cazier judiciar actualizată a inculpatului, sentința penală nr. ####/23.01.2018 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. #####/325/2017 și înscrisuri în circumstanțiere.

În fapt, prima instanță a reținut că inculpatul ##### a fost trimis în judecată pentru aceea că, în data de 03.03.2022, orele 22:18, respectiv orele 22:30, pe fondul unor nemulțumiri personale privind dosarul penal nr. 85-D/P/2019 înregistrat la Parchetul de pe lângă ICCJ, DIICOT, Biroul Teritorial #####-#####, în care a fost cercetat, inculpatul ar fi sunat la nr. de urgență 112 și i-ar fi adresat amenințări, pe această cale, procurorului de caz, #####, transmițându-i că băiatul acestuia se află într-o stare de pericol, respectiv că mâine îi dispare copilul.

În drept, prima instanță a reținut că potrivit art. 279 alin. (2) CP: „Săvârșirea unei infracțiuni împotriva unui judecător sau procuror ori împotriva bunurilor acestuia, în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, se sancționează cu pedeapsa privativă de libertate prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu jumătate”.

De asemenea, conform art. 206 CP: „Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva sa ori a altei persoane, dacă este de natură să îi producă o stare de temere, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării”.

conținutului constitutiv al infracțiunii presupune un demers efectuat în două etape, respectiv: cercetarea elementelor componente ale laturii obiective (tipicitatea obiectivă), și anume elementul material, urmarea imediată și legătura de cauzalitate, precum și verificarea laturii subiective a infracțiunii (tipicitatea subiectivă).

S-a reținut că prin adresa nr. 130988/31.03.2022 a STS, UM 0572 București au fost înaintate la dosar, pe suport tip CD, înregistrările apelurilor efectuate la nr. 112 în data de 03.03.2022 de la numărul de telefon #####, din cuprinsul adresei, precum și al procesului-verbal de redare a acestora din data de 07.04.2022, rezultând că o persoană de sex bărbătesc a apelat de la acest post telefonic în trei rânduri SNUAU 112 la data de 03.03.2022, la orele 22:11, la orele 22:18, respectiv la orele 22:30. Totodată, deși în convorbirea inițială persoana apelantă a solicitat operatorului să discute cu o persoană zisă ##### din loc. #####, pe calea următoarelor două apeluri, aceeași persoană, care nu și-a declinat identitatea, a precizat în mod expres că dorește ca procurorului ##### să îi fie adus la cunoștință că ”mâine îi dispare copilul” („neinteligibil...ce faci frumoaso?...spune-i lui procurorul general...#####...că mâine îi dispare copilul...final de convorbire”), respectiv că acesta a afirmat „spune-i lui ##### că.. vezi că copiii e.. lui, e în pericol” (f.15-20).

Fiind audiat în calitate de suspect (f. 26-28), numitul ##### a declarat că folosește numărul de telefon ##### al cărui titular de abonament este ##### – soția sa, respectiv că îl cunoaște pe procurorul #####, în sensul că a auzit de acesta în cadrul unui proces penal în care are calitatea de inculpat, acest procuror instrumentând cauza, arătând și că l-a văzut fizic pe acest procuror atât la instanță, cât și pe stradă, ultima oară observându-l în fața sediului Judecătoriei Reșița, în urmă cu 5-6 luni, când se deplasa pe stradă însoțit de fiul acestuia.

Suspectul a precizat că în procesul penal, în care a fost cercetat pentru contrabandă de țigări, în stare privativă de libertate timp de 5 luni – până la 02.11.2020, și în care s-a dovedit că e nevinovat, în sensul că din probele administrate nu a rezultat contrariul - motiv pentru care măsura arestului preventiv a trebuit să înceteze, i-au fost ridicate telefoane mobile aparținând acestuia, fiului și soției sale, pentru care încă plătesc abonamentele. A mai arătat că, deși are cunoștință că celorlalți cinci inculpați din dosar, cărora le-au fost de asemenea ridicate telefoane, aceste bunuri li s-au restituit, în lipsa vreunor cereri de restituire, și el a așteptat să fie chemat la rândul său, fără a formula o cerere în acest sens, pentru a primi telefoanele înapoi. A menționat că în ciuda încercărilor soției sale de a-l liniști și de a-i reaminti că își pot achiziționa alte telefoane, consideră că trebuie să fie chemat pentru a primi înapoi telefoanele ridicate, întrucât acestea au fost duse deja la Timișoara și analizate și nu mai au nicio utilitate în proces.

În legătură cu data de 03.03.2022, suspectul a arătat că la orele 16:00 – 17:00, a fost condus cu mașina de o persoană zisă ##### din loc. Tirol până în Reșița, unde s-a deplasat la restaurantul #####, consumând băuturi alcoolice până la orele 21:00 cu mai multe persoane, dintre care îl poate aminti pe #####, iar că în jurul orelor 21:00, rămânând singur la masă, a plecat acasă, unde a consumat aprox. 1 l de răchie adusă de la Tirol. Suspectul a arătat că nu își mai aduce aminte ce s-a întâmplat ulterior, că își amintește doar frânturi precum faptul că la un moment dat era aplecat în bucătărie sau că a căzut pe jos în bucătărie, dar că nu își amintește să fi apelat nr. 112, iar că atunci când a auzit despre acest lucru de la organele de poliție nu i-a venit să creadă. A precizat că în dimineața de 04.03.2022, când s-a trezit, în jurul orelor 08:00, se afla pe gresia din bucătărie, iar când a deschis telefonul a primit mai multe mesaje pe care nu le-a citit și cu acea

ocazie nu a observat să fi apelat nr. 112. Acesta a arătat că nu își amintește să fi discutat nici cu soția sa, care era în drum spre #####, venind din #####, și că nu poate să-și dea seama de ce a apelat la 112, ce a vrut să spună prin afirmațiile sale, menționând că nu are nimic cu procurorul #####, că au trecut ani de zile de la procesul penal, că nu își poate explica de ce i-a venit să vorbească despre procuror și că nu a mai făcut așa ceva niciodată.

Întrebat fiind în legătură cu ceea ce cunoaște despre procuror ori familia acestuia, suspectul a explicat că niciodată nu a avut o discuție personală cu acesta și nu s-a interesat despre acesta ori familia sa, nu cunoaște unde locuiește și nu știe absolut nimic despre familia lui, neinteresându-l aceste lucruri, petrecând mai mult timp la sat, în Tirol, iar nu în Reșița. ##### a adăugat că nu intenționează să facă nimic procurorului ori familiei sale, că regretă ceea ce a făcut și că nu știe ca o altă persoană să aibă ceva cu procurorul, respectiv că probabil a sunat la 112 pe fondul consumului de băuturi alcoolice, în legătură cu telefoanele ridicate, menționând că este de acord cu testarea sa poligraf (f.26-28).

Cu ocazia audierii sale în calitate de inculpat (f.30), ##### a declarat că înțelege să își mențină declarația de suspect dată anterior, precizând că își recunoaște vocea din apelurile efectuate la 112, că a realizat afirmațiile telefonice respective despre procurorul ##### și copiii acestuia pe fondul consumului de băuturi alcoolice, fără a dori să facă procurorului ori familiei acestuia vreun rău. Inculpatul a reiterat faptul că recunoaște și regretă fapta, arătând că, așa cum a explicat și anterior, nu poate să își explice gestul, nu știe ce i-a venit în cap, punând afirmațiile făcute pe seama situației cu telefoanele ridicate în dosarul penal instrumentat de procurorul #####.

În legătură cu numitul ##### din #####, despre care a discutat cu operatorul 112, inculpatul a arătat că nu își amintește de ce a solicitat să discute cu această persoană, fiind vorba despre un lucrător din cadrul Postului de Poliție Doclin, al cărui nume de familie nu îl poate preciza. Inculpatul a arătat că deoarece în trecut, atunci când a mai avut diverse probleme personale sau medicale, acest polițist ##### se prezenta la domiciliul său, liniștindu-l, bănuiește că din acest motiv a solicitat și la data de 03.03.2022 să i se facă legătura cu același organ de poliție.

a arătat totodată că nici până în prezent nu a formulat cerere de restituire a telefoanelor mobile ridicate, considerând în continuare că este necesar să fie chemat pentru a i se înapoia bunurile, fără cerere prealabilă, precizând și faptul că acesta a fost unul din motivele de ceartă cu fosta sa soție, de care a divorțat în fața notarului. Inculpatul a mai menționat că regretă foarte mult ceea ce a făcut, subliniind că nu are nicio legătură cu procurorul #####, nu intenționează să-i facă rău, respectiv că nu îi mai trebuie telefoane.

instanță a reținut că, în faza judecătii, deși inculpatul a înțeles să se prevaleze de procedura abreviată a recunoașterii învinuirii, a precizat că s-a aflat într-o stare completă de ebrietate, astfel că nu a știut ce a vorbit la telefon, că nu și-a adus aminte nici a doua zi că a sunat la 112, aflând despre acest fapt doar când a ascultat înregistrarea apelului telefonic la nr. de urgență 112 la secția de poliție și și-a recunoscut pe această cale vocea.

instanță a reținut că pentru a putea fi constatată tipicitatea obiectivă a infracțiunii de ultraj judiciar în varianta asimilată prevăzută de art. 279 alin. 2 CP rap. la art. 206 CP ar trebui să existe, în primul rând, o infracțiune de amenințare, respectiv o faptă tipică din punct de vedere obiectiv, în acest sens. Analizând probele administrate în prezenta cauză, judecătoria a reținut că nu sunt întrunite condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de amenințare și, pe cale de consecință, nici ale celei de ultraj judiciar. Astfel, a reținut că, după cum reiese din însăși definiția legală a infracțiunii de amenințare, pentru existența infracțiunii nu este suficientă acțiunea de intimidare, ci aceasta trebuie să fie susceptibilă de a produce o stare de temere pentru persoana amenințată (nu doar să fie aptă de a alarma, așa cum prevedea CP din 1969), fiind prevăzută expres această cerință esențială atașată elementului material. După cum s-a subliniat în literatura de specialitate și în jurisprudență, aptitudinea amenințării de a tulbura normalitatea psihică a subiectului pasiv prin producerea unei stări de temere trebuie evaluată în concret, în mod riguros, prin raportare la circumstanțe obiective (cum ar fi locul, timpul în care a avut loc conduita intimidantă, calitatea, pericolozitatea sau antecedenta penală a subiectului activ), precum și la circumstanțe subiective (condiția fizică și psihică a subiectului pasiv, capacitatea sa de rezistență, cunoașterea de către persoana vătămată a subiectului activ). De asemenea, la evaluarea aptitudinii amenințării de crea starea de temere trebuie analizat și caracterul serios al acesteia.

Din probele administrate, judecătorul fondului a reținut că la momentul efectuării celor două apeluri la SNUAU 112, în data 03.03.2022, orele 22:18 și 22:30, inculpatul se afla într-o stare vădită de ebrietate. Acest aspect reiese cu ușurință din însuși conținutul convorbirilor, din incoerența exprimării, precum și din modul în care acesta articula și făcea pauze între cuvinte, se bâlbâia.

S-a reținut că potrivit declarațiilor constante ale inculpatului, date în tot cursul procesului penal, acesta s-ar fi aflat într-o stare avansată de ebrietate la momentul respectiv, pe fondul căreia ar fi efectuat apelurile în cauză

și ar fi transmis mesaje pentru domnul procuror ##### (inculpatul a declarat că în data de 03.03.2022, între orele 16:00-21:00, ar fi consumat vreo jumătate de litru de țârie, băuturi combinate, la restaurantul #####, iar apoi, acasă, după ora 21:00, ar mai fi consumat în jur de 1 litru de țârie). Potrivit declarației martorului #####, în data de 03.03.2022, în jurul orei 18:41, s-ar fi întâlnit cu inculpatul la Ceainărie, pe Bd. Republicii, #####, iar inculpatul se afla deja în stare avansată de ebrietate, însă ar mai fi consumat împreună cu martorul două cafele de vin. Ulterior au plecat împreună la barul #####, unde fiecare a mai consumat câte 100 ml vodcă. Și din actele medicale depuse la dosar de către inculpat reiese faptul că acesta a fost internat la psihiatrie în luna mai 2022, fiind adus de poliție pentru un tablou psihopatologic dominat de agitație psihomotorie, consum de alcool, labilitate afectivă, comportament lamentativ, fiind externat cu diagnosticul de tulburare organică de personalitate, iar în luna martie 2022 a fost adus la Spitalul ##### de Urgență Reșița în stare de inconștiență, fiind găsit căzut în casă. ##### instanța a reținut că, chiar dacă în faza de urmărire penală nu s-a efectuat o expertiză psihiatrică a inculpatului care să evalueze prezența/absența discernământului acestuia la momentul săvârșirii preținsei fapte, în contextul consumului de alcool, starea vădită de ebrietate în care s-a aflat inculpatul are influență asupra caracterului serios al preținsei amenințări și asupra aptitudinii acesteia de a crea starea de temere persoanei vătămate.

În urma audierii înregistrărilor apelurilor efectuate de către inculpat la SNUAU 112, coroborate cu celelalte probe administrate în cauză, judecătoria a apreciat că pretinsa amenințare nu a avut aptitudinea de a crea o stare de temere persoanei vizate.

Mesajele nu a fost transmise direct domnului procuror, ci prin intermediul apelurilor la 112, ce permiteau identificarea apelantului și sesizarea de urgență a poliției.

Mesajele au fost scurte, parțial echivoce („copiii e...lui, e în pericol”), în contextul în care inculpatul nu a amenințat expres că-i va face rău copilului, fiind transmise de o persoană sub influența unei stări vădite de ebrietate.

De asemenea, șansele ca inculpatul să-l întâlnească pe fiul domnului procuror par să fi fost extrem de reduse, în contextul în care nu s-a dovedit că ar locui în apropiere, că ar avea un cerc comun de cunoscuți sau alte medii în care să se întâlnească.

De altfel, domnul procuror a înțeles să nu participe la procesul penal în calitate de persoană vătămată, alegând să fie audiat în calitate de martor, aspect care, deși nu e decisiv, reflectă încă o dată faptul că preținsele amenințări la adresa acestuia nu au avut aptitudinea în concret de a-i crea acestuia o stare de temere (f. 49-50 d.u.p.).

Din probele administrate nu a reieșit faptul că inculpatul, în vreun alt moment, ar fi avut vreo atitudine necorespunzătoare, agresivă verbal, psihic sau fizic față de domnul procuror, aspect confirmat și de către acesta.

În acest context, s-a apreciat că mesajele redade anterior, transmise domnului procuror, prin intermediul apelurilor la nr. de urgență 112, de către o persoană semic-coerentă, în stare vădită de ebrietate, nu au avut aptitudinea de a-i crea, în concret, domnului procuror o stare de temere în sensul art. 206 CP, nefiind întrunită tipicitatea obiectivă a faptei (lipsind cerința esențială atașată elementului material).

În speță, s-a reținut că, conduita inculpatului a implicat manifestarea unor frustrări, pe fondul consumului de alcool, fără ca o astfel de conduită să atingă gravitatea necesară reținerii unei infracțiuni, respectiv fără a fi aptă de a genera o stare de temere în concret persoanei vizate.

În ceea ce privește condițiile de admisibilitate a cererii de judecare în procedura simplificată, judecătoria a apreciat că ceea ce se pretinde inculpatului prin art. 374 alin. 4 CPP este să recunoască „în totalitate faptele reținute în sarcina sa”, iar nu săvârșirea infracțiunii, urmând ca instanța, cu ocazia deliberării asupra fondului cauzei, să se pronunțe asupra elementelor de tipicitate și a încadrării faptei ca infracțiune.

Pornind de la interpretarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 teza I CPP („în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei”) și de la absența unei interdicții exprese în ceea ce privește pronunțarea unei soluții de achitare în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I CPP, în cazul judecării simplificate (prin decizia nr. #/2019 a Î.C.C.J stabilindu-se că în ipoteza în care instanța a admis cererea inculpatului de judecare în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, iar cauza a fost judecată potrivit acestei proceduri, nu este posibilă pronunțarea unei hotărâri de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a și lit. c CPP) o asemenea hotărâre întemeiată pe prevederile art. 16 alin. 1 lit. b teza I din același cod este determinată de inexistența tipicității obiective, ceea ce presupune lipsa unei concordanțe între fapta concretă și norma de incriminare.

Astfel, instanța de fond a constatat că judecata în procedura recunoașterii învinuirii permite instanței să realizeze o evaluare a acestei concordanțe și să stabilească dacă fapta concretă are sau nu are corespondent în modelul descris în norma de incriminare, iar, în ipoteza în care constată inexistența unei atare concordanțe (din punctul de vedere al elementelor de ordin obiectiv), să dispună achitarea, în temeiul dispozițiilor art. 16

alin. 1 lit. b teza I CPP.

Pentru motivele anterior expuse, judecătoria a procedat la soluționarea cauzei potrivit dispozitivului sentinței penale atacate.

Împotriva sentinței penale nr. ####/29.11.2023 pronunțată de Judecătoria Reșița, în dosarul nr. ####/290/2022, a declarat apel, în termen legal, Parchetul de pe lângă Judecătoria Reșița, dosarul fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel Timișoara, la data de 08.01.2024, sub același număr.

Prin motivele scrise de apel, Parchetul a criticat soluția instanței de fond arătând că aceasta nu a analizat condițiile prevăzute de lege în ceea ce privește existența infracțiunii de amenințare, ci, practic, a analizat în concret dacă amenințarea i-a produs efectiv o stare de temere domnului procuror #####. Totodată, judecătorul fondului a apreciat în mod greșit că obiectul amenințării nu s-ar fi putut produce, condiție care, din nou, nu se subsumează elementului constitutiv al infracțiunii analizate, iar faptul că inculpatul se afla sub influența băuturilor alcoolice nu este în măsură a anihila caracterul penal al faptei, având în vedere că nu s-a făcut nicidecum vorbire despre o posibilă beție involuntară.

Analizând modalitatea de săvârșire a faptei, parchetul a învederat că rezultă fără îndoială că aceasta este aptă a produce o stare de temere, având în vedere și faptul că inculpatul, prin amenințările făcute, s-a raportat la chestiuni de natură obiectivă, respectiv, cunoașterea faptului că domnul procuror are un copil, dar și raportat la faptul că acesta fusese anchetat într-un dosar instrumentat de domnul procuror. Astfel, amenințarea inculpatului era serioasă și aptă a se produce.

de aspectele, parchetul a susținut că fapta pentru care inculpatul a fost trimis în judecată întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj judiciar raportat la infracțiunea de amenințare, atât în ceea ce privește existența tipicității obiective cât și în ceea ce privește forma de vinovăție a intenției directe.

Prin motivele prezentate la termenul de judecată din data de 7 februarie 2024, Parchetul a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul, în sensul reținerii recidivei postexecutorie, raportat la Sentința penală nr. ####/28.1.2018, definitivă prin necontestare la data de 31.01.2018 emisă de Judecătoria Timișoara, prin care inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă de 3 ani și 8 luni închisoare, pentru săvârșirea mai multor infracțiuni intenționate, din a cărei executare a fost liberat condiționat la data de 11.03.2019, rămânând un rest de pedeapsă de 270 zile, care s-a împlinit la data de 07.07.2020, deci, anterior săvârșirii faptei din prezentul dosar, care este din martie 2022, înaintea împlinirii termenului de reabilitare.

De asemenea, în susținerea apelului, Parchetul a solicitat să se aibă în vedere la aprecierea existenței amenințării faptul că transmiterea mesajului a avut loc prin apelarea în mod repetat a serviciului unic 112, având ca urmare imediată mobilizarea organelor de poliție în sensul demarării efectuării de investigații și cercetări penale. ####, organele de poliție au apreciat că actul de amenințare este unul foarte serios. În ceea ce privește caracteristicile răului cu care a fost amenințat magistratul procuror, s-a invocat caracterul determinat al acestuia, respectiv dispariția copilului său, precum și caracterul iminent prin indicarea caracterului temporar „măine copilul tău dispare”. În acest context s-a precizat că acuizarea nu achiesează la considerentele instanței de fond care a apreciat ca fiind echivoce mesajele transmise.

În ceea ce privește calitatea inculpatului, pericolozitatea și antecedentele sale penale s-a învederat că atât din fișa de cazier a acestuia cât și din Referatul de evaluare efectuat de Serviciul de Probațiune, rezultă că inculpatul este o persoană cu un bogat trecut infracțional, atât în țară cât și în străinătate, respectiv în ##### unde acesta ar fi fost condamnat pentru infracțiuni deosebit de grave, săvârșite cu violență. Mai mult, inculpatul a fost condamnat pentru ultraj. În acel dosar, inculpatul, pe fondul consumului de alcool, a adresat persoanei vătămate, polițist local, amenințări cu acte de violență, după care, la scurt timp a folosit violența împotriva aceleiași persoane vătămate, prin urmare datele personale ale inculpatului sunt de natură a confirma caracterul serios al amenințării. Mai mult, s-a arătat că magistratul procuror avea cunoștință cu siguranță de antecedentele penale ale inculpatului și de pericolozitatea acestuia, iar acest aspect întărește convingerea acuzării că fapta este susceptibilă de a crea o stare de temere. De asemenea, s-a menționat că inculpatul cunoștea faptul că domnul procuror are un fiu, din declarația acestuia dată în calitate de suspect se reține că „l-a văzut de domnul procuror pe stradă cu fiul său”. Acest element, în opinia procurorului, contrazice considerentul instanței referitor la șansele extrem de mici ca inculpatul să-l întâlnească pe fiul procurorului, cu atât mai mult cu cât Municipiul Reșița nu are o întindere deosebită, iar posibilitatea de a afla informații cu privire la locuința, traseul și școala fiului persoanei vătămate era una reală. S-a arătat că toate aceste elemente relevă de fapt aptitudinea amenințării de a crea o stare de temere reală și serioasă.

De asemenea, s-a arătat că faptul că procurorul nu a dorit să participe în prezenta cauză ca persoană vătămată nu poate duce la o concluzie contrară întrucât pe de o parte acesta este expresia exercitării unui drept procesual al procurorului, iar pe de altă parte, pentru reținerea tipicității infracțiunii de ultraj judiciar nu este

nevoie ca persoana vătămată să sufere efectiv o stare de temere, fapta fiind idonee prin caracterul său de a produce această stare de temere, de intimidare sau tulburare a normalității psihice a persoanei vătămate. În final, s-a solicitat a se avea în vedere că starea de ebrietate, căreia i s-a dat valență prin hotărârea prime instanțe, poate constitui o cauză de neimputabilitate dacă este completă și involuntară sau o circumstanță atenuantă sau agravantă dacă este completă și voluntară. S-as arătat că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile pentru niciuna dintre aceste situații și că în mod greșit instanța de fond a dat eficiență acestei stări în analiza laturii obiective. Mai mult, în cauză nu s-a stabilit lipsa discernământului inculpatului prin intermediul unei expertize medico - legale psihiatrice.

Analizând sentința penală atacată prin prisma motivelor invocate, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept conform art. 417 alin.2 C.proc.pen., Curtea constată următoarele:

Cu titlu prealabil, în privința cererii de schimbare a încadrării juridice formulate de procuror, Curtea constată că la termenul de judecată din data de 7 februarie 2024 instanța a admis această cererea, constatând că se impune reținerea dispozițiilor legale privind recidiva postexecutorie, dat fiind faptul că fapta de care este acuzat inculpatul, din data de 03.03.2022, pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de un an, ar fi fost comisă după executarea pedepsei închisorii de 3 ani și 8 luni, aplicată prin sentința penală nr. ####/28.1.2018, pronunțată de Judecătoria Timișoara, condamnare din executarea căreia inculpatul s-a liberat la data de 11.03.2019, rămânând un rest de pedeapsă de 270 zile, care s-a împlinit la data de 07.07.2020. Termenul de reabilitare, prev. de art.166 al.1 lit. a Cp, prevăzut pentru condamnarea anterioară, nu era împlinit la data faptei din prezentul dosar. Or, potrivit art.41 alin.1 Cod penal, Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.

Examinând celelalte motive de apel, Curtea constată că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Reșița din data 01.09.2022, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului #####, pentru săvârșirea infracțiunii de „ultrajudiciar”, faptă prevăzută de art. 279 alin. 2 CP cu referire la art. 206 alin. 1 CP.

În sarcina inculpatului ##### s-a reținut că, pe fondul unor nemulțumiri personale privind dosarul penal nr. 85-D/P/2019 înregistrat la Parchetul de pe lângă ICCJ, DIICOT, Biroul Teritorial #####, în care a fost cercetat ca inculpat, a realizat pe calea apelurilor la SNUAU 112 din data de 03.03.2022, orele 22:18, respectiv orele 22:30, acte de intimidare adresate în mod direct procurorului de caz #####, prin amenințarea că în viitorul apropiat va fi săvârșită împotriva sa ori a altei persoane o infracțiune sau o faptă determinată sau determinabilă, de natură să în producă acestuia din urmă o stare de temere, în sensul afirmării că băiatul acestuia se află într-o stare de pericol, respectiv că „a doua zi va dispărea”.

La termenul de judecată din data de 26.04.2023, inculpatul ##### a solicitat să i se aplice procedura recunoașterii vinovăției, arătând însă următoarele:”Menționez că m-am aflat într-o stare completă de ebrietate, astfel că nu am știut ce am vorbit la telefon, nu mi-am mai adus aminte nici a doua zi că sunasem la 112. Atunci eram și în timpul divorțului. Am ascultat înregistrarea apelului telefonic 112 la secția de poliție și mi-am recunoscut vocea, astfel că, în felul acesta am aflat că am sunat la 112”.

La același termen de judecată, inculpatul a depus la dosar un memoriu, prin care a solicitat instanței să aibă în vedere că nu își amintește să-i fi spus ceva procurorului deoarece era în stare avansată de ebrietate, respectiv era inconștient. De asemenea, a menționat că regretă ceea ce s-a întâmplat și nu și-ar permite să-l jignească pe procuror.

Cererea inculpatului de aplicare a procedurii privind recunoașterea vinovăției a fost încuviințată de prima instanță.

Procedând la analiza probelor din faza de urmărire penală, prima instanță a apreciat însă că fapta inculpatului nu este prevăzută de legea penală pe motiv că pretinsa amenințare nu a avut aptitudinea de a crea o stare de temere persoanei vizate. În acest sens prima instanță a avut în vedere declarațiile inculpatului prin care acesta a arătat că nu își aduce aminte să fi adresat amenințări procurorului întrucât era în stare de ebrietate și că nu a dorit să facă vreun rău procurorului ori familiei acestuia. De asemenea, prima instanță a apreciat că din înregistrarea celor două apeluri la SNUAU 112 efectuate de inculpat, se poate deduce că acesta se afla într-o stare vădită de ebrietate, fiind incoerent. Totodată, a constatat că domnul procuror nu a dorit să participe în cauză în calitate de persoană vătămată, atitudine procesuală ce a fost interpretată de prima instanță în sensul că pretinsele amenințări la adresa acestuia nu au avut aptitudinea în concret de a-i crea o stare de temere. A mai reținut prima instanță că mesajele nu a fost transmise direct domnului procuror, ci prin intermediul apelurilor la 112, ce permiteau identificarea apelantului și sesizarea de urgență a poliției, și că mesajele au fost parțial echivoce, iar șansele ca inculpatul să-l întâlnească pe fiul procurorului erau extrem de reduse. Parchetul a contestat soluția de achitare pronunțată de prima instanță, solicitând să se constate că amenințările inculpatului nu au fost deloc echivoce și că erau apte să producă o stare de temere, fiind vorba amenințări concrete cu dispariția copilului domnului procuror, iar inculpatul a recunoscut că era cercetat într-un dosar

instrumentat de procurorul vizat, declarând că era nemulțumit de modul în care acesta instrumenta acea cauză, dar și că avea cunoștință de faptul că procurorul avea un fiu minor, văzându-l pe acesta pe stradă. S-a mai precizat că procurorul vizat nu a dat o declarație în sensul că nu s-a simțit amenințat, iar șansele ca inculpatul să-l întâlnească pe fiul procurorului nu erau reduse, inculpatul recunoscând că l-a văzut într-o zi pe copil, deci, știa cum arată, fiind vorba și de o comunitate mică în care cei implicați locuiau. S-a mai susținut că instanța nu a avut în vedere că inculpatul are multiple condamnări pentru infracțiuni grave, inclusiv de omor, având o condamnare și pentru o faptă de ultraj, de unde se poate deduce concluzia că amenințările pe care le-a făcut erau serioase. Totodată, s-a susținut că nu poate fi reținută starea de ebrietate a inculpatului ca fiind o cauză neimputabilă, nefiind îndeplinite condițiile legale de la art.29 Cod penal. În final, s-a arătat că inculpatul a declarat în fața instanței că recunoaște fapta, declarație ce nu a fost avută în vedere de prima instanță.

Curtea de Apel constată că procurorul, părțile sau persoana vătămată pot exercita calea de atac a apelului împotriva sentinței pronunțate în procedură abreviată și cu privire la legalitatea soluției de admitere a procedurii abreviate.

Procedura abreviată a judecării în cazul recunoașterii învinuirii are la bază o recunoaștere de vinovăție, fiind reglementată de dispozițiile art. 349 alin. (2) Cod de procedură penală, art. 374 alin. (4) Cod de procedură penală, art. 375 Cod de procedură penală, art. 377 Cod de procedură penală, art. 379 alin. (2) Cod de procedură penală și art. 396 alin. (10) Cod de procedură penală.

Procedura abreviată poate fi urmată dacă sunt îndeplinite condițiile ce rezultă din interpretarea prevederilor art. 374 alin. 4 Cod de procedură penală și art. 375 Cod de procedură penală:

- inculpatul să nu fie acuzat de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață;
- declarația de recunoaștere să fie făcută personal de către inculpat, în fața instanței de judecată, sau prin înscris autentic;
- inculpatul să solicite ca judecată să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală care au fost apreciate ca fiind legale sau loial administrate de judecătorul de cameră preliminară și a înscrisurilor (în circumstanțiere ori cu privire la fondul acuzației penale ori a acțiunii civile) prezentate de părți sau de persoana vătămată;
- recunoașterea faptelor descrise în actul de sesizare să fie făcută până la începerea cercetării judecătorești în cauză;
- recunoașterea faptelor să fie totală, adică atât sub aspectul laturii obiective, cât și sub aspectul laturii subiective;
- inculpatul să recunoască toate faptele descrise în actul de sesizare, iar nu doar o parte din acestea;
- instanța să aprecieze că probele administrate în cursul urmăririi penale, precum și înscrisurile, sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Verificarea întrunirii condițiilor antemenționate are loc după ascultarea inculpatului, procedură prevăzută de art. 375 alin. (1) C.proc.pen., în sensul recunoașterii situației de fapt reținute în sarcina sa în actul de sesizare și solicitării de a fi judecat în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate de părți și persoana vătămată, precum și după aprecierea instanței a caracterului și suficienței probelor administrate în faza de urmărire penală pentru aflarea adevărului în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 349 alin. (2). C.proc.pen.

Ascultarea inculpatului nu are natură juridică a unui mijloc de probă la fel ca audierea, care se administrează în etapa cercetării judecătorești, iar procedura ascultării inculpatului se desfășoară în prealabil. Ascultarea inculpatului reprezintă doar o activitate procesuală obligatorie care stabilește cadrul procesual al judecării (judecată în baza dreptului comun sau judecata în contextul recunoașterii învinuirii). Prin ascultarea inculpatului instanța nu trebuie să urmărească obținerea unui mijloc de probă relevant pentru lămurirea raportului de conflict dedus judecării.

Dimpotrivă, ascultarea permite instanței să verifice nemijlocit dacă manifestarea de voință a acuzatului (mărturisirea) îmbracă forma cerută de lege pentru aplicarea procedurii abreviate: privește fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, este totală, necondiționată și neafectată de vreun viciu (eroare sau constrângere, etc.).

În cadrul acestei activități, instanța trebuie să constate, în primul rând că inculpatul cunoaște faptele pentru care a fost trimis în judecată, iar în al doilea rând trebuie să se asigure de faptul că recunoaște în totalitate acuzațiile ce i se aduc, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al celei subiective, chiar și în situația în care formulează o cerere de schimbare de încadrare juridică sau se invocă din oficiu schimbarea încadrării juridice.

Instanța, după ascultarea inculpatului, poate dispune fie admiterea cererii inculpatului de a se prevala de procedura recunoașterii învinuirii în faza de judecată, fie respingerea cererii acestuia, din cauza neîndeplinirii

condițiilor și va proceda în acest caz la judecarea cauzei conform procedurii comune, cu administrarea probelor în cursul cercetării judecătorești, potrivit art. 375 alin. (3) cu aplicarea art. 374 alin. (5) – (10) C.proc.pen. Astfel, declanșarea procedurii simplificate în faza de judecată nu are la bază doar simpla manifestare de voință a inculpatului în acest sens, ci presupune îndeplinirea cumulativă a tuturor condițiilor analizate în paragrafele anterioare.

În ipoteza în care instanța constată că declarația de recunoaștere este una condiționată sau apreciază că este necesară administrarea de probe în condiții de oralitate, publicitate și contradictorialitate pentru stabilirea adevărului judiciar va respinge cererea de judecată în cazul recunoașterii învinuirii.

Insuficiența probelor ori cel puțin aprecierea instanței în acest sens conduce la respingerea cererii inculpatului de judecare în procedură abreviată și la efectuarea cercetării judecătorești în procedura obișnuită, în care, pe lângă procuror, persoana vătămată și părți, care pot propune probe în vederea soluționării acțiunii penale, instanța poate, la rândul-i, administra din oficiu probe dacă se impune pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Chiar dacă din interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 396 alin. (10) Cod de procedură penală, se poate deduce că este posibilă o soluție de achitare în baza art.16 alin.1 lit. b teza I Cpp în cazul judecării cauzei în procedură abreviată, ea nu va depinde însă de evaluarea pe fond a probatoriului administrat, ci de intervenția unor cauze care împiedică exercitarea acțiunii penale (inculpatul a recunoscut integral fapta pentru care a fost trimis în judecată, însă acesta nu are calitatea specială prevăzută de lege pentru a fi autor al infracțiunii – subiect activ nemijlocit calificat; fapta a fost dezincriminată după trimiterea inculpatului în judecată; lipsa discernământului în săvârșirea faptei ori fapta pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și pe care a recunoscut-o este o contravenție, iar nu o infracțiune etc.).

Înalta ##### de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis, prin Decizia nr. #/2019 (M. Of. nr. 546/03.07.2019), recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție și, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 396 alin. (10) Cod de procedură penală, a stabilit că în ipoteza în care instanța a admis cererea inculpatului de judecare în procedură simplificată a recunoașterii învinuirii, iar cauza a fost judecată potrivit acestei proceduri, nu este posibilă pronunțarea unei hotărâri de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a și lit. c) din Codul de procedură penală.

În motivare, s-au arătat următoarele: ”într-adevăr, raportat la specificul său derogatoriu de la dreptul comun, se impunea ca procedura abreviată să fie însoțită de reglementarea unor garanții care să asigure caracterul echitabil al procesului penal, astfel încât să nu se ajungă la nesocotirea principului aflării adevărului în favoarea respectării regulii celerității soluționării cauzelor. Prin admiterea cererii de parcurgere a unei asemenea proceduri, ce are drept consecință derularea cercetării judecătorești într-o formă atipică, restrânsă, prescurtată, nu trebuie să se aducă atingere demersului de cunoaștere deplină a existenței sau inexistenței faptei pentru care se desfășoară procesul penal (cu toate circumstanțele de loc, de timp, de mod, de mijloace, de scop ce o caracterizează), a formei de vinovăție cu care a fost comisă, a mobilului și scopului ce a stat la baza săvârșirii acesteia, a naturii și întinderii prejudiciului cauzat, a identității certe a autorului, precum și a aspectelor care influențează răspunderea lui penală, motiv pentru care una dintre condițiile imperios necesare pentru încuviințarea judecării simplificate, alături de poziția inculpatului de recunoaștere integrală și necondiționată a învinuirii, o constituie caracterul suficient al probelor administrate în cursul urmăririi penale pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Chiar dacă verificarea îndeplinirii cerinței instituite de art. 349 alin. (2) teza a III-a din Codul de procedură penală nu obligă la o analiză a materialului probator din faza anchetei penale de natura celei specifice etapei deliberării asupra soluției procesului (așa cum prevedea codificarea procesual penală anterioară în art. 3201 alin. 4), aceasta presupune, în mod evident, o evaluare cantitativă, dar și calitativă a dovezilor administrate, inclusiv din perspectiva fiabilității și a forței probante, astfel încât instanța să aprecieze asupra suficienței lor pentru corecta dezlegare a conflictului juridic de drept penal, mai ales în cazul în care, deși inculpatul a recunoscut în totalitate faptele reținute în sarcina sa, există dubii sau neclarități cu privire la anumite aspecte de care depinde fie existența acestora, fie întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii deduse judecării, fie comiterea lor de către acuzat. Or, în această din urmă situație, dacă apreciază că materialul strâns în etapa instrucției penale nu permite justa soluționare a cauzei, neîndeplinind criteriul suficienței instituit de norma procesual penală, instanța are obligația legală de a respinge, în temeiul art. 375 alin. (3) din Codul de procedură penală, cererea inculpatului de judecare în procedura recunoașterii învinuirii și de a efectua cercetarea judecătorească obișnuită, astfel încât să se asigure caracterul echitabil al procedurii judiciare, prin garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și administrarea tuturor mijloacelor de probă necesare pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei, în scopul aflării adevărului, așa cum impun dispozițiile art. 5 din Codul de procedură penală.

De altfel, în același sens s-a pronunțat, în mod constant, și Curtea Constituțională care, examinând

conformitatea cu Legea fundamentală a mai multor dispoziții ce reglementează procedura în cazul recunoașterii învinuirii, a statuat că, raportat la "efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția cu privire la faptele pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. (...) Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun" (Decizia nr. ### din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, paragraful 16; în același sens, deciziile nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015; nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015; nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015; nr. 275 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 22 iulie 2016; nr. 497 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016; nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017; nr. 220 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 26 iunie 2018). De asemenea instanța de contencios constituțional a arătat că "(...) recurgerea la procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii presupune manifestarea de voință a inculpatului de a recurge la această procedură, precum și o recunoaștere în totalitate a faptelor reținute în sarcina sa. Cu toate acestea, simpla manifestare de voință a inculpatului de a recurge la procedura simplificată de judecată și declarația formală de recunoaștere a învinuirii nu conduc automat la aplicarea acestei proceduri și a unei pedepse în limitele prevăzute de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, instanța de judecată fiind cea care, verificând dacă probele administrate în faza urmăririi penale sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, dispune urmarea sau nu a acestei proceduri (Decizia nr. ### din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 22 martie 2017, paragraful 15). Așadar, chiar dacă acuzatul recunoaște integral și necondiționat faptele reținute în sarcina sa, instanței îi este interzis să încuviințeze cererea acestuia de urmărire a procedurii abreviate în situația în care constată că probele strânse în cursul urmăririi penale, în baza cărora inculpatul a solicitat să fie judecat, nu sunt satisfăcătoare, îndestulătoare, lămuritoare pentru clarificarea tuturor aspectelor necesare pentru rezolvarea corespunzătoare a cauzei, în acord cu principiul legalității și cel al aflării adevărului, într-o atare ipoteză revenindu-i obligația de a parcurge procedura obișnuită și de a administra, la propunerea procurorului, a părților, a persoanei vătămate sau din oficiu, toate dovezile necesare pentru justa soluționare a procesului. Într-adevăr, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, din interpretarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală rezultă că noua codificare procesual penală nu exclude de plano pronunțarea de către instanță a unei hotărâri de achitare în cazul în care judecata s-a efectuat în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, însă cazurile în care aceasta se poate dispune sunt limitate chiar de condițiile de admisibilitate ale cererii de parcurgere a unei atare proceduri (cu referire, în special, la recunoașterea în totalitate a faptelor și aprecierea caracterului suficient al probelor pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei), așa încât, dacă se consideră că acestea sunt îndeplinite și se face aplicarea art. 375 alin. (2) din Codul de procedură penală, o eventuală soluție de achitare nu va putea depinde de evaluarea pe fond a probatoriului administrat (altfel decât prin prisma suficienței probelor în stabilirea existenței faptei și a vinovăției inculpatului în comiterea ei), ci exclusiv de intervenția unor cauze evidente care împiedică exercitarea, în continuare, a acțiunii penale, cum ar fi, spre exemplu, intrarea în vigoare a unei legi de dezincriminare, declararea neconstituționalității normei de incriminare și neintervenția legiuitorului în termen de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, absența discernământului în comiterea faptei, lipsa calității speciale prevăzute de lege pentru subiectul activ al infracțiunii etc. (în același sens, ##### și colaboratorii, "Codul de procedură penală", Comentariu pe articole, ediția a 2-a, Editura C.H. #####, 2017, pag. 1539).

Or, în cauză se constată, în primul rând, că inculpatul nu a recunoscut în mod necondiționat fapta pentru care a fost trimis în judecată, dimpotrivă, a solicitat instanței să aibă în vedere că nu a fost conștient vreun moment

de faptul că a adresat amenințări procurorului și că nu a intenționat să-l amenințe pe acesta sau pe familia sa.

Din conținutul declarației date de inculpat instanța de fond nu putea considera că simpla afirmație a inculpatului de la debutul declarației că „recunoaște fapta” reprezintă o recunoaștere a învinuirii în sensul cerut de art.374 alin.4 C.proc.pen., câtă vreme a contestat forma de vinovăție a săvârșirii faptei reținute în sarcina sa. Instanța trebuia să depună suficiente diligențe în cadrul ascultării pentru a fi convinsă de recunoașterea deplină și efectivă de către inculpat a stării de fapt și pentru a nu atribui un astfel de efect unei recunoașteri pur formale, doar la nivel declarativ, a stării de fapt, făcută doar pentru ca inculpatul să beneficieze de efectele unei reduceri cu o treime a limitelor de pedeapsă conform art.396 alin.10 C.proc.pen. Aceasta cu atât mai mult cu cât din declarația inculpatului, similară cu cele date în cursul urmăririi penale în calitate de suspect/inculpat, unde a invocat de asemenea că nici nu își aduce aminte să fi efectuat apelurile la 112 din cauza stării de ebrietate dar și că nu a intenționat vreun moment să-l amenințe pe procuror, rezultă că prin negarea formei de vinovăție cerută de infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată se tinde la pronunțarea unei soluții de achitare, astfel că se impunea a fi administrate probe.

Astfel, Curtea apreciază că cererea inculpatului era admisibilă numai dacă recunoștea în integralitate fapta pentru care a fost trimis în judecată atât sub aspectul laturii obiective, cât și sub aspectul laturii subiective, nu și în condițiile declarației date la termenul de judecată din data de 26.04.2023, astfel cum a fost consemnată și atașată la dosar.

Curtea de Apel reține că raționamentul dezvoltat în motivarea instanței de fond, în urma căruia a dispus achitarea inculpatului, este în contradicție flagrantă cu soluția aceleiași instanțe de încuviințare a solicitării inculpatului privind judecarea cauzei în procedură abreviată.

Curtea constată că în cazul dat instanța nu putea pronunța în cauză o soluție de achitare fără să efectueze cercetarea judecătorească.

Prin modalitatea în care s-a desfășurat judecata în prima instanță au fost încălcate două dintre principiile fundamentale ale procesului penal: contradictorialitatea și nemijlocirea.

Astfel, în legătură cu acuzația din cauză, așa cum rezultă din prevederile art.206 cod penal, în cazul infracțiunii de amenințare, ce face parte din infracțiunea de ultraj judiciar, acțiunea de intimidare trebuie să fie susceptibilă de a produce o stare de temere pentru persoana amenințată iar analiza trebuie să se facă în concreto față de natura și modalitatea de comitere a faptei, persoana făptuitorului dar și a victimei.

Or, instanța de fond, fără a verifica în mod nemijlocit probele administrate în faza de urmărire penală, le-a acordat un alt înțeles decât cel expus în actul de sesizare a instanței, deși pentru reținerea acestor noi concluzii era necesară lămurirea suplimentară a unor aspecte esențiale cauzei, cum ar fi împrejurarea dacă amenințarea efectuată de inculpat era susceptibilă de a-l intimida pe procuror, dacă acesta din urmă s-a simțit sau nu amenințat, simpla declarație a procurorului prin care a arătat în faza de urmărire penală că nu dorește să participe în proces în calitate de persoană vătămată neputând fi interpretată per se ca o lipsă a stării de temere.

De asemenea, prima instanță a interpretat conținutul apelurilor efectuate de inculpat prin SNUAU 112, fără ca acesta să fie interogat în legătură cu acestea și fără să fie confruntat cu propriile declarații, prin care a afirmat faptul că era nemulțumit de modalitatea în care procurorul a instrumentat dosarul penal ce-l viza și că avea cunoștință de faptul că procurorul avea un fiu, văzându-l odată pe stradă, dar și cu celelalte aspecte privind persoana inculpatului, relevante pentru stabilirea sau nu a caracterului intimidant al amenințărilor, cum ar fi situația juridică ce reiese din cazierul acestuia.

Pe de altă parte, instanța de fond nu a efectuat o verificare nemijlocită a probelor cu privire la apărarea inculpatului, prin care acesta a afirmat că la momentul faptei era în stare completă de ebrietate, dar și a tuturor aspectelor ce țin de latura subiectivă a faptei, în condițiile în care inculpatul a negat vinovăția.

Doar în urma unei cercetări judecătorești complete, instanța va putea stabili dacă fapta dedusă judecății este sau nu infracțiune, respectiv, dacă a fost sau nu comisă de inculpat cu vinovăție.

evident că, în baza efectului devolutiv, în apel se produce o nouă judecată în fond. Efectul devolutiv nu poate fi însă înțeles ca o reluare a momentului procesual fixat de legiuitor în vederea recunoașterii faptelor descrise în rechizitoriu, după citirea actului de sesizare în conformitate cu dispozițiile art. 374 alin. (1) C.proc.pen., și în consecință o efectuare a ansamblului procedurii prevăzute în primă instanță, a administrării întregului material probator de către instanța de apel, deoarece instanța de control judiciar nu poate suplini neîndeplinirea acestor obligații în primă instanță, chiar și numai sub aspectul admisibilității sau inadmisibilității unei cereri de recunoaștere a învinuirii, dat fiind aspectele de drept procesual, dar și de drept substanțial ce decurg din aceasta. În caz contrar, s-ar eluda un grad de jurisdicție și ar fi afectat în mod grav dreptul la apărare al inculpatului, câtă vreme nu ar mai avea la dispoziție ulterior o altă cale de atac, în procedura de față neputând fi puse în discuție, ca regulă, aspecte de fapt și neputându-se administra alte probe cu excepția oricăror înscrisuri.

În doctrina judiciară s-a arătat că se va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare în situațiile în care a fost încălcat dreptul la un proces echitabil în primă instanță sau există vreun alt viciu semnificativ și substanțial care conduce la încălcarea dreptului la dublu grad de jurisdicție în materie penală garantat de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului.

acest caz sui generis de trimitere spre rejudecare nu a fost prevăzut de Codul de procedură penală, totuși a fost reținut în practică prin aplicarea directă în dreptul intern a standardelor Convenției europene și a jurisprudenței Curții Europene în interpretarea acestora.

Cu ocazia noii soluționări pe fond, începând cu termenul din data de 26.04.2023, respectiv termenul care coincide cu punerea în discuție a cererii inculpatului de parcurgere a procedurii simplificate de recunoaștere a învinuirii și admiterea acesteia de către instanța de fond, judecata urmează a se relua conform regulilor de procedură a judecării cauzei în primă instanță, ultimul act procesual valabil fiind audierea inculpatului, astfel că se impune a se ține cont de depoziția dată de acesta în momentul procesual aferent consemnării poziției referitoare la recunoașterea sau nu a faptei pentru care a fost trimis în judecată și opțiunea privind parcurgerea procedurii (simplificate sau de drept comun), precum și eventuale noi declarații în completare în fața noului complet investit cu soluționarea cauzei, ce urmează a parcurge momentele procesuale reglementate de art. 374, art. 375 Cod de procedură penală, inclusiv rediscutarea unei eventuale cereri din partea inculpatului de parcurgere a procedurii simplificate sau de drept comun, respectiv administrarea probelor care apar necesare atât pentru soluționarea pe fond a cauzei, dar și pentru soluționarea oricărei altei cereri sau aspecte invocate din oficiu.

de aceste considerente, în baza art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, va admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Reșița împotriva sentinței penale nr. ###/29.11.2023 pronunțată de Judecătoria Reșița, în dosarul nr. #####/290/2022, și în consecință:

În baza art. 423 alin. 1 Cod procedură penală raportat la art.374 alin.4 Cod procedură penală, art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului, va desființa integral sentința penală apelată și va dispune rejudecarea cauzei cu privire la inculpatul #####, sub aspectul infracțiunii de ultraj, încadrată juridic la art. 279 alin. 2 raportat la art. 206, cu aplicarea art. 41 al.1 Cod penal, de către prima instanță – Judecătoria Reșița.

În baza art. 424 alin. 4 Cod procedură penală va menține actele procedurale efectuate de prima instanță până la termenul din data de 26.04.2023, urmând ca cercetarea judecătorească, în complet nou, să fi reluată de la etapa procesuală prevăzută de art. 374 alin.4 C.proc.pen.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel vor rămâne în sarcina acestuia.

În baza art. 275 alin. 6 Cod de procedură penală, suma de 942 lei, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu, va rămâne în sarcina statului și va fi avansată Baroului ##### din fondurile Ministerului Justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:

În baza art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Reșița împotriva sentinței penale nr. ###/29.11.2023 pronunțată de Judecătoria Reșița, în dosarul nr. #####/290/2022, și în consecință:

În baza art. 423 alin. 1 Cod procedură penală raportat la art.374 alin.4 Cod procedură penală, art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului, desființează integral sentința penală apelată și dispune rejudecarea cauzei cu privire la inculpatul #####, sub aspectul infracțiunii de ultraj, încadrată juridic la art. 279 alin. 2 raportat la art. 206, cu aplicarea art. 41 al.1 Cod penal, de către prima instanță – Judecătoria Reșița.

În baza art. 424 alin. 4 Cod procedură penală menține actele procedurale efectuate de prima instanță până la termenul din data de 26.04.2023, urmând ca cercetarea judecătorească, în complet nou, să fi reluată de la etapa procesuală prevăzută de art. 374 alin.4 C.proc.pen.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina acestuia.

În baza art. 275 alin. 6 Cod de procedură penală, suma de 942 lei, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu, rămâne în sarcina statului și va fi avansată Baroului ##### din fondurile Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea deciziei la dispoziția inculpatului intimat și a procurorului prin grefa instanței, azi, 22.02.2024.

Președinte,
#####

Judecător,
#####

Grefier,
#####

Red.##+LMB22.02.2024

Tehnored. ###/##### instanță: Judecătoria Reșița – ##### /A.L. 22 ##### 2024

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO